

Miklavževa šiba.



o je bil vrišč na vasi!

„Čmrljevemu Korleku pa šibo!“

„Samo šibo?“

„Pa cel péhar je nastavil Miklavžu, pa samo šibo!“

„Korlek, kje imaš šibo?“

„Korlek, šibo! Pokaži šibo!“

Tako je vseskrižem vršalo Miklavževo jutro pred Čmrljevimi. Mnogo prej kot sicer se to jutro pokažejo kuštrave glavice izpod odeje, ozró se bistre oči v nastavljene posode in kakor žabe poskačejo samosrajčniki iz postelj.

Trara, trara...! se oglasi v enem kotu trobenta, v drugem zapiska konjiček, da gre skozi ušesa, v tretjem brblja ptička s piščalko v repu. Vsa hiša odmeva glasov, krikov, vikov, vriskov in vzklikov...

Da se le otročad za silo opravi, že odmeva godba po vasi od hiše do hiše.

„Poglejmo, kaj je donesel sosedovim! In gruča se vali dalje z vedno večjim hrupom.

Čmrljev Korlek se je zbudil ono jutro tudi prej kot sicer. Prvi pogled je bil seveda v pehar. In kaj je bilo? — Sredi pehárja je stal za stojalo odrezan koren, vanj je bila pa zasajena dolga šiba. Bila je sicer lepa, proti vrhu celo pozlačena, na nji je viselo celo troje jabolk, nekoliko pozlačenih orehov in suhih hrušk, toda šiba je le šiba. Korlek je ni bil nič vesel. Potem pa še to vpitje pred hišo! Korlek ni imel miru cel tisti dan, in še med tednom ga je ta in oni vprašal: „No, Korlek, ali si že pojedel šibo?“

Hujše kakor šiba, je peklo Korleka to zbadanje.

Radovedni ste, kajneda, kaj je vendar prekrenil Korlek, da mu je Miklavž prinesel samo šibo, četudi pozlačeno in malce okrašeno šibo.

To je bilo takole.

Ravno dan pred sv. Miklavžem je bil osodepolni dan za Korleka. Na pošto so ga poslali mati, pričakovali so že dlje pisma od očeta iz Amerike. No na pošti



ni dobil Korlek zopet nič, a nekaj družega je bilo na trgu zanj. Šotor je stal tam na trgu, obložen in obvešen s samimi lepimi rečmi, obdan od krdela radovednih zijač. To je bila krasno, za živ dan nikoli tacega! Tu so stali častitljivi Miklavži, s sivimi bradami in palicami; tam zopet parkelj pri parkelju, vsi dolge rudeče jezike, hude bele oči in verige v rokah, na hrbtu pa vsak svoj koš. Ta in oni je imel že tudi porednega paglavca v košu. Razen tega še mnogo družega, kar veseli mlado srce. Konjci, zajčki, mucke, ptičke, trobente, bobenčki, orgljice, puške, sabljice in kdove kaj še vse. Ni čuda, da so se Korlekove oči ujele in zapičile ondi, da jih ni bilo moč odtrgati. Vedno in vedno bliže in silneje ga je vlekel, dokler ni zastal v sredi mlade gručice.

Vse je pregledal. Seveda je bilo tudi treba včasih stopiti na prste in potegniti vrat, če mu je bil napoti kak klobuk na kuštravi glavi, posebno pa tedaj, če so kupci izbirali pisano robo. Vse je moral videti, kaj bo kdo izbral in kaj kupil. In pri tem je potekala ura za uro tako urno, da Korlek še slutil ni, kod in kam. Že je sejmar prižgal svetilko v svoji kolibi, Korlek pa še ni nič mislil na dom, temveč vedno bolj pasel radovednost, kolikor več kupcev je dohajalo.

Prodajalec je jel naposled le odganjati sitno otročad, češ da je napoti kupcem, naj se spravijo domov. Korlek se tedaj šele ogleda in opazi, da je že dodobra tema.

In doma? — Saj veste, da takrat človeka najbolj pogrešajo, če ga ni od nikoder.

„Ali ga še ni?“ so popraševali mati venomer.

„Kam se je neki vtaknil? Lejte, trsak je treba nanositi v kuhinjo, pa ga ni. — Po olje bo treba, pa ga ni in ga ni“.

Sto reči so potrebovali. In Korleka še ni bilo domov.

„V čast sv. Miklavžu je že treba moliti, pa ga še ni. Jaz mu bom pomagala!“ — — —

Naposled ga je mrak le dal. Slišal jih je, da nikoli takih. Napol zmrznjen je prilezel domov, ko je bila

že luč in večerja na mizi. Drugo jutro pa mesto lepih Miklavževih daril le šiba, sama šiba v korenčku.

Tako je bilo.

Ves potrj je bil Korlek ves tisti dan in tudi zvečer je sedel prav tiho pri peči, ko se je po vasi spet razlegala Miklavževa godba.

„Veš, ti Korlek!“ izpregovoré mati, „lahko bi bil tudi ti takole vesel, kot so sosedova Micka, Lojzek in Nežika, ko bi ne bil včeraj tako naredil. Kaj ne, šiba te peče, in prav je, da te peče — je vsaj ne boš pozabil. Vzemi, vzemi ono sadje, ki je gori, to je za tvojo prejšnjo pridnost; šiba naj ti bo pa za veden spomin včerajšnje nepokornosti. Daj jo sem, jo bom shranila. Gor nad podobo tvojega svetega Karola jo obesim — jo boš imel vsak dan pred očmi. Lej, kakor je ta šiba pozlačena in ima sadove, tako ti ta šiba mnogo pomaga, da bo tvoje življenje tudi še pozlačeno, lepo in dragoceno pred Bogom in ljudmi in bogato časnih in večnih dobrot“.

V hišo se tedaj vsujejo sosedovi mali in večji.

„Otroci, pojdite k Tičkovim“, izpregovoré mati, „pa prosite staro strino, naj vam pokažejo Miklavževo šibo, ki jo imajo spravljeno že leta in leta, in vprašajte jih, kakšna je zgodba od tiste šibe.“

Duri se odpró in vse se vsuje skoznje. Tudi potolaženi Korlek jo pocedi k stari sosedovi strini.

„Strina, dajte nam pokazati Miklavževo šibo!“ zakličejo vsi hkrati. „In povejte nam zgodbo!“

„No. no, no, ali je vojska ali kali?“ se začudijo mamica v zapečku.

„Strina, šibo, šibo, pa zgodbo!“

Radi so imeli sosedova stara mati mladi drobiž, zato so se polagoma izmotali iz zapečka.

„Pojdite sem, tukaj v sobici jo imam.“ Imeli so tam vse lepo urejeno. Ob steni je stala lepa svetla omara s predali, na nji lep pozlačen križ, na njem srebrn Bogec, na vsaki strani par svečnikov, na desni za svečniki pri zidu pa šiba, na nji lep venček s trakovi, na trakovih pa črke: Ivan Dolinar, novomašnik

18 . . .

„Lejte, moj sin Ivan, ki je zdaj že dolgo mašnik, — pa saj ga poznate, ker me pride vsako leto obiskat — je bil tudi tedaj vesel fantiček, kot ta-le Korlek. Vedno je bil priden, enkrat ga je pa le nekaj zmešalo, da sta z Rozmanovim Ožbom v nedeljo v cerkvi napravila precejšnje vzgledovanje. Bilo je o Miklavževem, in Miklavž mu je prinesel ono leto šibo.

Shranila sem jo na vidnem kraju, da je bila Ivanu vedno pred očmi. To je pomagalo. Odtedaj je bil vedno dober otrok, dober deček in dober mladenič. Šel je v šole, se pridno učil, vzgledno se je vedel, postal je mašnik. Nikdar ne bom pozabila župnikovih besedi, ki so jih govorili pri gostiji na novi maši. Rekli so: „Lep in pomenljiv je slovenski pregovor, ki se glasi: ‚Šiba novo mašo poje.‘ Res je to. Mi smo pa še tako srečni, da imamo še tisto šibo, ki je pela novo mašo našemu ljubemu gospodu Ivanu. Glejte jo tukaj!“ In visoko so jo dvignili, da so jo videli vsi svatje. „Častita je“, so rekli dalje, „zato jo hočemo po zasluženju proslaviti.“ Odvezali so tedaj novomašniku naročni venec in privezali so nanj šibo, kakor vidite tukaj.“

Ginjena so bili Tičkova mati in ginjeni otroci.

„Karlek je tudi dobil šibo za Miklavža“, nekdo pripomni.

„Morda bo tudi njegova pela novo mašo!“ rekó mati.

Tedaj se je Karleku razjasnilo v duši. Celo vesel je bil svoje šibe. Kaj niso rekli Tičkova teta: „Morda bo tudi ta pela novo mašo!“ In Tičkova teta ne govoré tjavendan. Počakajmo nekaj let! Brez nič ne bo.

F. G.

